

CAP DE L'ESTAT

19813 *LLEI 36/2007, de 16 de novembre, per la qual es modifica la Llei 13/1985, de 25 de maig, de coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers i altres normes del sistema financer. («BOE» 276, de 17-11-2007.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

I

La supervisió prudencial de les entitats de crèdit persegueix garantir l'estabilitat del sistema financer espanyol, i prevenir l'aparició de crisis entre les entitats que conformen el seu teixit. La raó última d'aquesta política cautelar resideix en l'especial importància que, per al funcionament adequat de l'economia, té el paper que exerceixen les entitats de crèdit en la canalització de l'estalvi cap a la inversió.

Al marge de l'ús d'altres instruments, el requeriment de nivells mínims de recursos propis, ajustats tècnicament a les seves verdaderes necessitats i riscos, es considera un dels elements principals de control de la solvència de les entitats de crèdit.

En un context de mercats financers internacionals, la regulació de la solvència de les entitats de crèdit no pot ser exclusivament nacional, ja que les diferències entre regulacions crearien avantatges i desavantatges artificials en termes de competitivitat entre les entitats de diferents països. Per això, a través de projectes d'harmonització internacional, s'estan prenent mesures per convergir en els criteris prudencials sobre exigències de recursos propis dels intermediaris financers de cada país.

En el marc dels projectes esmentats, el 1988 l'Acord de capital de Basilea va introduir un conjunt de normes comunes per al càlcul dels requeriments de recursos propis necessaris per fer front al risc de crèdit, amb l'objectiu bàsic d'assegurar la igualtat competitiva i l'estabilitat del sistema bancari internacional. Si bé en un principi aquest model només s'havia d'aplicar als grans bancs internacionalment actius, en la pràctica es va imposar com a base de la regulació de la solvència de les entitats de crèdit en més de cent països. En particular, la Unió Europea va adoptar la Directiva 2000/12/CE, que tractava els riscos per a les institucions deguts a la seva activitat de concessió de préstecs, i la Directiva 93/6/CEE, sobre l'adequació del capital de les empreses d'inversió i les entitats de crèdit.

Malgrat que l'Acord de Basilea de 1988 va donar respostes senzilles i adequades al moment, transcorreguts gairebé vint anys, s'ha percebut la inadaptació d'aquest a la mesura i gestió dels riscos d'un sector financer que, de mica en mica, ha anat introduint procediments i sistemes nous i cada vegada més sofisticats.

Per això, la necessària revisió es va abordar en l'àmbit internacional amb el Nou acord de capital de Basilea de 2004, que, posteriorment, es va incorporar al cabal comunitari a través de la Directiva 2006/48/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 14 de juny de 2006, relativa a l'accés a l'activitat de les entitats de crèdit i al seu exercici (refosa), i de la Directiva 2006/49/CE, del Parlament Euro-

peu i del Consell, de 14 de juny de 2006, sobre l'adequació del capital de les empreses d'inversió i les entitats de crèdit (refosa). La primera d'aquestes dues directives és la que es transposa parcialment a l'ordenament jurídic espanyol mitjançant aquesta Llei.

La nova Directiva 2006/48/CE busca aproximar la mesura de riscos realitzada pel supervisor als mecanismes propis de mesura de les entitats, i reconeix, al seu torn, que el tractament de la solvència bancària ha de consistir en alguna cosa més que en la simple fixació d'un coeficient de recursos propis mínims, i estimular el desenvolupament d'adequats procediments interns de gestió de riscos. D'aquesta manera, als objectius fonamentals d'assegurar un nivell de solvència suficient i aconseguir una igualtat competitiva entre els bancs, s'hi afegeixen els de fer el capital regulador exigint més sensible als riscos reals i incentivar una millor gestió dels riscos per part de les entitats.

Amb aquests objectius, tant el Nou acord de capital de Basilea com la Directiva 2006/48/CE, han desenvolupat un conjunt de mesures estructurades sobre la base de tres pilars que es reforcen mútuament. Cadascun d'aquests pilars representa un enfocament diferent de la supervisió: el primer posa èmfasi en l'adopció de regles uniformes i determina els requeriments mínims de recursos propis; el segon posa en marxa tot un sistema de revisió supervisora amb l'objectiu de fomentar la millora de la gestió interna dels riscos de les entitats; i el tercer respon a l'efecte disciplinari que exerceix l'escrutini del mercat, obligant les entitats a divulgar davant d'aquesta informació sobre els aspectes clau del seu perfil de negoci, exposició al risc i formes de gestió del risc.

II

Aquesta Llei aborda l'estricta transposició de l'esmentada Directiva 2006/48/CE. Es tracta, no obstant, d'una transposició parcial en la mesura que l'especificació tècnica de bona part de la norma comunitària fa necessari culminar el procés de transposició en disposicions de rang inferior.

L'article únic d'aquesta Llei conté les modificacions realitzades a la Llei 13/1985, de 25 de maig, de coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers. En primer lloc, es modifica la rúbrica del títol II de l'esmentada Llei per adaptar-lo millor al seu nou contingut. D'aquesta manera passa de denominar-se «Coeficient de solvència i limitacions a l'activitat de les entitats de crèdit per raons de solvència», a anomenar-se «Recursos propis mínims i limitacions a l'activitat de les entitats de crèdit per raons de solvència». Amb aquest canvi es reflecteix el fet que la nova instrumentació del règim de recursos propis mínims exigits va molt més enllà de l'establiment d'un mer coeficient.

Pel que fa als requeriments mínims de recursos propis de les entitats de crèdit i davant de l'anterior redacció de la Llei, que deixava al desplegament reglamentari la determinació de les classes de risc que s'han de cobrir, el nou articulat pretén establir, en seu legal, les grans orientacions prèvies al desplegament reglamentari incloent, així mateix, un ventall més extens de riscos que s'han de cobrir. Es preveu, al seu torn, el desplegament reglamentari dels mètodes de càlcul d'aquestes exigències de recursos propis. Concretament, és el Banc d'Espanya qui ha de determinar les condicions necessàries per poder utilitzar els mètodes més avançats de mesura del risc. Es permet, com a novetat rellevant, la utilització de qualificacions externes de crèdit, per a alguns dels esmentats mètodes, efectuades per empreses reconegudes pel Banc d'Espanya. Així mateix, s'obliga les entitats a posar en marxa procediments interns d'avaluació de l'adequació del capital.

En tercer lloc, es detalla l'ampli conjunt de competències que han de permetre al Banc d'Espanya executar eficaçment la normativa de solvència de les entitats de crèdit que conté la mateixa Llei 13/1985. En especial, es fa al·lusió al funcionament de la supervisió en base consolidada comunitària, tant quan aquesta correspongui al Banc d'Espanya, com quan el Banc d'Espanya tingui l'obligació de cooperar amb el supervisor de la Unió Europea que ostenti la categoria esmentada. Finalment, es regulen les obligacions de divulgació del mateix Banc d'Espanya respecte al públic. Entre aquestes últimes, la més important és l'obligació de divulgar periòdicament els criteris i metodologies que el mateix Banc d'Espanya segueix en l'aplicació de les noves competències que li atribueix aquesta Llei.

En quart lloc, es concreten les obligacions de divulgació al públic, especialment a les parts interessades del mercat financer, que han de complir les entitats de crèdit. Estableix el deure de publicació anual d'un document denominat «Informació amb rellevància prudencial». Els continguts mínims d'aquest document els ha de fixar el Banc d'Espanya per assegurar que són comparables entre entitats, però cada una d'aquestes ha de fixar una política formal de divulgació d'informació sobre la seva pròpia solvència al públic. El Banc d'Espanya ha de tutelar el compliment d'aquestes obligacions de divulgació de les entitats de crèdit.

Finalment, s'atorguen al Banc d'Espanya noves facultats executives que, sense perjudici de la seva potestat sancionadora, li serveixin per exercir la seva labor de disciplina quant al compliment de les obligacions de solvència per les entitats de crèdit.

III

Motius de cautela han conduït a introduir en aquesta Llei una disposició transitòria que estableix un límit inferior a les exigències de recursos propis mínims previstes a la Llei, durant els dos anys posteriors a la seva entrada en vigor. Amb aquests límits es pretén mantenir una certa prudència, ja que la dificultat d'avaluar els enormes canvis en els càlculs dels requisits de recursos propis mínims que comporta aquesta Llei i les seves disposicions de desplegament podria fer perillar l'objectiu d'estabilitat financera si els recursos propis exigits a les entitats caiguessin dràsticament després de l'entrada en vigor de la nova regulació.

Aquesta Llei inclou, a més, dues disposicions finals destinades a modificar respectivament el Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny, sobre adaptació del dret vigent en matèria d'entitats de crèdit al de les Comunitats Europees, i la Llei 26/1988, de 29 de juliol, de disciplina i intervenció de les entitats de crèdit. En el primer cas, l'objectiu és introduir les referències relatives a la necessària coordinació del Banc d'Espanya amb altres autoritats competents comunitàries i extracomunitàries. En particular, es concreten els termes que han de regir l'intercanvi d'informació entre autoritats competents en el marc de la supervisió en base consolidada. En el segon cas, l'objectiu és ajustar els tipus infractors, les obligacions de les entitats i les facultats del Banc d'Espanya al conjunt de la nova regulació sobre solvència. En particular, destaca la nova obligació per a l'exercici de les activitats de les entitats de crèdit de disposar d'una estructura organitzativa adequada, amb línies de responsabilitat ben definides, transparents i coherents, que transposa l'obligació recollida en la Directiva 2006/48 com l'exigència de dotar-se de sòlids procediments de govern corporatiu. Quant a les infraccions, es creen nous tipus infractors molt greus i greus vinculats a incompliments d'obligacions relatius a: les exigències de recursos propis, les deficiències en les estructures organitzatives o en els mecanismes de control intern de les entitats, el trencament del

deure de divulgació d'informació prudencial o altres incompliments de polítiques específiques exigides pel Banc d'Espanya.

La Llei conclou amb la disposició final que estableix els títols competencials a l'empara dels quals s'aprova, amb la qual habilita el Govern per al seu desplegament, amb la qual informa de la incorporació de dret comunitari mitjançant aquesta Llei i amb la qual fixa la seva entrada en vigor el dia 1 de gener de 2008.

Article únic. *Modificació de la Llei 13/1985, de 25 de maig, de coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers.*

La Llei 13/1985, de 25 de maig, de coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers, queda modificada de la manera següent:

U. La rúbrica del títol segon queda redactada de la manera següent:

«TÍTOL SEGON

Recursos propis mínims i limitacions a l'activitat de les entitats de crèdit per raons de solvència»

Dos. L'article sisè queda redactat de la manera següent:

«1. Els grups consolidables d'entitats de crèdit, així com les entitats de crèdit integrades o no en un grup consolidable d'entitats de crèdit, han de mantenir en tot moment un volum suficient de recursos propis en relació amb les inversions realitzades i els riscos assumits. En especial, han de disposar en tot moment de fons superiors o iguals a la suma de les següents exigències de recursos propis mínims:

a) Respecte de totes les seves activitats amb excepció de les de cartera de negociació, les exigències de recursos propis determinades d'acord amb el mètode de càlcul establert per reglament per al risc de crèdit i el risc de dilució;

b) Respecte de les seves activitats de cartera de negociació, les exigències de recursos propis determinades d'acord amb el mètode de càlcul establert per reglament per al risc de posició, el risc de liquidació i el risc de contrapart i, en la mesura que s'autoritzi, per als grans riscos que superin els límits establerts per reglament;

c) Respecte de totes les seves activitats, les exigències de recursos propis determinades d'acord amb el mètode de càlcul establert per reglament per al risc de tipus de canvi i el risc sobre primeres matèries;

d) Respecte de totes les seves activitats, les exigències de recursos propis determinades d'acord amb el mètode de càlcul establert per reglament per al risc operacional.

2. Per reglament s'han de determinar els mètodes de càlcul d'aquestes exigències de recursos propis, la ponderació de les diferents inversions, operacions o posicions, els possibles recàrrecs pel perfil de riscos de l'entitat i les tècniques admeses per a la reducció del risc de crèdit.

La utilització a aquests fins de qualificacions externes de crèdit requereix que l'empresa que les efectui hagi estat reconeguda a aquest efecte pel Banc d'Espanya, d'acord amb els criteris que estableixi per a això i valorant, en tot cas, l'objectivitat, independència, transparència i contínua revisió de la metodologia aplicada, així com la credibilitat i acceptació en el mercat de les qualificacions de crèdit realitzades per l'empresa esmentada. És exigible l'autorització del Banc d'Espanya, en les condicions que aquest determini, per utilitzar amb aquests matei-

xos fins les qualificacions internes de crèdit o mètodes interns de mesura del risc operacional i del risc de mercat desenvolupats per les mateixes entitats.

3. Pel mateix procediment reglamentari es poden imposar límits màxims a les inversions en immobles o altres immobilitzats; a les accions i participacions, als actius, passius o posicions en moneda estrangera; als riscos que es puguin contreure amb una mateixa persona, entitat o grup econòmic; i, en general, a les operacions o posicions que impliquin riscos elevats per a la solvència de les entitats. Els límits es poden graduar atenent les característiques dels diferents tipus d'entitats de crèdit.

4. Els grups consolidables d'entitats de crèdit, així com les entitats de crèdit no integrades en un d'aquests grups consolidables, han de disposar específicament d'estratègies i procediments sòlids, eficaços i exhaustius a fi d'avaluar i mantenir de forma permanent els imports, els tipus i la distribució del capital intern que considerin adequats per cobrir la naturalesa i el nivell dels riscos a què estiguin o puguin estar exposats. Aquestes estratègies i procediments periòdicament han de ser objecte d'examen intern a fi de garantir que segueixin sent exhaustius i proporcionals a l'índole, escala i complexitat de les activitats de l'entitat de crèdit interessada.»

Tres. L'article vuitè queda redactat de la manera següent:

«1. Per al compliment de les exigències de recursos propis i, si s'escau, de les limitacions que preveuen els articles sisè i desè, les entitats de crèdit han de consolidar els seus estats financers amb els de les altres entitats de crèdit i entitats financeres que constitueixin amb aquestes una unitat de decisió. Als mateixos fins, les entitats de crèdit que no tinguin entitats dependents han d'elaborar uns estats financers en què apliquin criteris anàlegs als de la consolidació si tenen participacions en el sentit indicat en el primer paràgraf de l'article 47.3 del Codi de comerç, o, de manera directa o indirecta, almenys el 20 per cent del capital o dels drets de vot en una altra entitat financera.

Totes les entitats o empreses que integrin els grups consolidables d'entitats de crèdit han de vetllar perquè els seus sistemes, procediments i mecanismes siguin coherents, estiguin ben integrats i resultin adequats per disposar de la informació necessària per al compliment de les normes exigibles al grup, així com per facilitar qualsevol tipus de dades i informació pertinents als efectes de supervisió.

2. Als efectes d'aquesta Llei, per determinar si diverses entitats constitueixen una unitat de decisió cal atenir-se als criteris que preveu l'article 4 de la Llei 24/1988, de 28 de juliol, del mercat de valors.

3. Es considera que un grup d'entitats financeres constitueix un grup consolidable d'entitats de crèdit quan es doni alguna de les circumstàncies següents:

a) Que una entitat de crèdit controlï, d'acord amb l'article 42 del Codi de comerç, les altres entitats.

b) Que l'entitat dominant sigui una entitat l'activitat principal de la qual consisteixi a tenir participacions en entitats de crèdit.

c) Que una empresa l'activitat principal de la qual consisteixi a tenir participacions en entitats financeres, una persona física, un grup de persones físiques que actuïn sistemàticament en concert, o

una entitat no consolidable d'acord amb aquesta Llei, controlin diverses entitats financeres, almenys una de les quals sigui una entitat de crèdit, i sempre que les entitats de crèdit siguin les de més dimensió relativa entre les entitats financeres, de conformitat amb els criteris que estableixi a l'efecte el ministre d'Economia i Hisenda.

4. Per reglament s'han de determinar els tipus d'entitats financeres que s'han d'incloure en el grup consolidable d'entitats de crèdit a què es refereix el nombre anterior.

En tot cas, formen part del grup consolidable:

- a) Les entitats de crèdit.
- b) Les empreses de serveis d'inversió.
- c) Les societats d'inversió de capital variable.
- d) Les societats gestores d'institucions d'inversió col·lectiva, així com les societats gestores de fons de pensions l'objecte exclusiu de les quals sigui l'administració i gestió dels fons esmentats.
- e) Les societats gestores de fons de titulització hipotecària i de fons de titulització d'actius.
- f) Les societats de capital de risc i les gestores de fons de capital de risc.
- g) Les entitats l'activitat principal de les quals sigui la tinença d'accions o participacions, llevat que es tracti de societats financeres mixtes de cartera sotmeses a supervisió en el nivell de conglomerat financer.

Així mateix, formen part del grup consolidable les societats instrumentals l'activitat principal de les quals suposi la prolongació del negoci d'alguna de les entitats incloses en la consolidació, o inclogui la prestació a aquestes de serveis auxiliars.

5. El Banc d'Espanya pot autoritzar o exigir l'exclusió individual d'una entitat de crèdit o d'una entitat financera, que siguin filials o participades, del grup consolidable d'entitats de crèdit, o de les entitats participades a què es refereix l'apartat 1:

a) Quan l'empresa de què es tracti estigui situada en un Estat no membre de la Unió Europea on hi hagi obstacles jurídics per a la transmissió de la informació necessària;

b) Quan l'empresa de què es tracti no presenti un interès significatiu, segons el parer de les autoritats competents, respecte als objectius de la supervisió de les entitats de crèdit i, en qualsevol cas, quan el total del balanç de l'empresa de què es tracti sigui inferior al més baix dels dos imports següents: 10 milions d'euros o l'1 per cent del total del balanç de l'entitat dominant del grup o de l'entitat individual que posseeixi la participació;

c) Quan la consolidació de l'esmentada entitat resulti inadequada o pugui induir a error des del punt de vista dels objectius de la supervisió de l'esmentat grup.

Quan, en els casos que preveu la lletra b), diverses empreses responguin als criteris que s'hi esmenten, no obstant això s'han d'incloure en la consolidació sempre que el conjunt format per aquestes empreses presenti un interès significatiu respecte als objectius.

6. Als efectes que indica l'apartat 1 d'aquest article, les entitats asseguradores no formen part dels grups consolidables d'entitats de crèdit.

7. Per reglament es pot regular la forma en què les regles que aquesta Llei determina sobre recursos propis i supervisió dels grups consolidables d'entitats de crèdit hagin de ser aplicables als subgrups d'entitats de crèdit, entenent-se per tals els

que, incloent entitats de tal naturalesa, s'integrin, al seu torn, en un grup de més extensió.

Així mateix, es pot regular la forma en què les regles indicades s'apliquen a les entitats de crèdit afiliades a un organisme central, sempre que aquest les controli, dirigeixi, garanteixi les seves obligacions i es compleixin la resta de requisits que es prevegin a l'efecte.

De la mateixa manera es pot regular la forma d'integració del subgrup en el grup, i la col·laboració entre els organismes supervisors.

8. Quan hi hagi entitats estrangeres susceptibles d'integrar-se en un grup consolidable d'entitats de crèdit, per reglament s'ha de regular l'abast de la supervisió en base consolidada a càrrec del Banc d'Espanya, atenent, entre d'altres criteris, el caràcter comunitari o extracomunitari de les entitats, la seva naturalesa jurídica i grau de control.

9. Per al compliment del deure de formular els comptes consolidats que estableix el Codi de comerç, quan no s'apliquin les normes de comptabilitat aprovades pels reglaments de la Comissió Europea, s'han d'utilitzar les normes que es determinin segons el procediment i els criteris que preveu el primer paràgraf de l'apartat 1 de l'article següent en els grups de societats:

- a) La societat dominant dels quals sigui una entitat de crèdit;
- b) La societat dominant dels quals tingui com a activitat principal la tinença de participacions en entitats de crèdit;
- c) En els quals, incloent una o més entitats de crèdit, l'activitat d'aquestes sigui la més important dins del grup.»

Quatre. L'apartat 4 de l'article novè queda redactat de la manera següent:

«4. Per reglament s'han de determinar les condicions en què el Banc d'Espanya pot no exigir el compliment individual íntegre de les exigències de recursos propis a les entitats de crèdit espanyoles incloses en un grup consolidable d'entitats de crèdit dels indicats en les lletres a) i b) de l'article vuitè.3. Així mateix, el Banc d'Espanya pot adoptar altres mesures per assegurar una distribució adequada dels recursos propis i riscos entre les entitats que componguin el grup consolidable i, en tot cas, ha de vigilar la situació individual de solvència de cadascuna de les entitats de crèdit que integren els grups esmentats.»

Cinc. S'hi introdueixen dos nous articles desè.bis i desè.ter, que queden redactats de la manera següent:

«Article desè.bis.

1. Correspon al Banc d'Espanya, en la seva condició d'autoritat responsable de la supervisió de les entitats de crèdit i els seus grups consolidables:

- a) Revisar els sistemes, siguin acords, estratègies, procediments o mecanismes de qualsevol tipus, aplicats per donar compliment a la normativa de solvència que contenen aquesta Llei i les disposicions que la despleguin;
- b) Avaluar els riscos a què estan o poden estar exposats; i
- c) A partir de la revisió i avaluació esmentades en les lletres precedents, determinar si els sistemes esmentats en la lletra a) i els fons propis mantinguts garanteixen una gestió i cobertura sòlides dels seus riscos.
- d) Elaborar i publicar guies, dirigides a les entitats i grups supervisats, indicant els criteris, pràcti-

ques o procediments que considera adequats per afavorir una adequada avaluació dels riscos a què estan o puguin estar exposats així com el millor compliment de les normes d'ordenació i disciplina dels subjectes supervisats. Aquestes guies poden incloure els criteris que el mateix Banc d'Espanya ha de seguir en l'exercici de les seves activitats de supervisió.

Amb aquesta finalitat, el Banc d'Espanya pot fer seves, i transmetre com tals a les entitats i grups, les guies que, sobre les qüestions esmentades, aprovin els organismes o comitès internacionals actius en la regulació i supervisió bancàries.

Les anàlisis i avaluacions esmentades en les lletres a) i b) anteriors s'han d'actualitzar amb una periodicitat almenys anual.

2. Correspon al Banc d'Espanya, en la seva condició d'autoritat responsable de l'exercici de la supervisió dels grups consolidables d'entitats de crèdit i en relació amb les autoritats supervisoras de la Unió Europea:

- a) Coordinar la recollida d'informació i difondre entre les restants autoritats responsables de la supervisió d'entitats del grup la informació que consideri important en situacions tant normals com urgents.
- b) Planificar i coordinar la totalitat de les activitats de supervisió en situacions tant normals com urgents, fins i tot en relació amb les activitats que recull l'apartat 1 d'aquest article.
- c) Cooperar estretament amb altres autoritats competents amb responsabilitat supervisora sobre les entitats de crèdit estrangeres matrius, filials o participades del mateix grup en els termes que preveu l'article 6è del Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny.

En particular, el Banc d'Espanya ha de cooperar amb les autoritats competents en la concessió de l'autorització per a l'ús de qualificacions internes de crèdit o mètodes interns de mesura del risc operacional a aplicar en els grups espanyols d'entitats de crèdit i en la determinació de les condicions, a les quals, si s'escau, ha d'estar subjecta.

Les sol·licituds d'autorització esmentades en el paràgraf anterior, presentades per una entitat de crèdit matriu de la Unió Europea i les seves filials o, conjuntament, per les filials d'una societat financera de cartera matriu de la Unió Europea, s'han de dirigir al Banc d'Espanya, en la seva condició d'autoritat responsable de l'exercici de la supervisió dels grups consolidables d'entitats de crèdit.

En aquests casos, en un termini no superior a sis mesos, el Banc d'Espanya ha de promoure l'adopció d'una decisió conjunta sobre la sol·licitud amb les altres autoritats competents d'altres estats membres encarregades de la supervisió de les diferents entitats integrades en el grup. La resolució motivada que reculli aquesta decisió conjunta ha de ser notificada al sol·licitant pel Banc d'Espanya.

El període a què al·ludeix el paràgraf anterior comença en la data de recepció de la sol·licitud completa pel Banc d'Espanya. El Banc d'Espanya ha de remetre la sol·licitud sense demora a les altres autoritats competents.

En absència d'una decisió conjunta entre el Banc d'Espanya i les altres autoritats competents en el termini de sis mesos, el Banc d'Espanya ha de resoldre sobre la sol·licitud. La resolució motivada ha de tenir en compte les opinions i reserves de les altres autoritats competents expressades al llarg del termini de sis mesos. La resolució motivada l'ha de

notificar al sol·licitant i a les altres autoritats competents el Banc d'Espanya.

En el cas del procediment equivalent que regeixi, d'acord amb el que preveu la Directiva 2006/48/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 14 de juny de 2006, relativa a l'accés a l'activitat de les entitats de crèdit i al seu exercici, les autoritzacions abans esmentades quan es tracti de grups d'entitats de crèdit estrangers en què s'integrí una entitat de crèdit espanyola, el Banc d'Espanya, a més de cooperar en la decisió conjunta a adoptar, pot acceptar, si s'escau, les decisions que adoptin les autoritats competents d'altres estats membres de la Unió Europea quan siguin aquestes les responsables de l'exercici de la supervisió d'aquells grups. L'entitat espanyola afectada ha de calcular els seus requeriments de recursos propis d'acord amb la decisió esmentada.

Per reglament, es poden concretar els termes del procediment de cooperació a què es refereix aquesta lletra.

d) Subscriure acords de coordinació i cooperació amb altres autoritats competents que tinguin per objecte facilitar i establir una supervisió eficaç dels grups encomanats a la seva supervisió i assumir les tasques addicionals que resultin d'aquests acords.

e) Advertir, tan aviat com sigui possible, al ministre d'Economia i Hisenda, i a les restants autoritats supervisoras afectades, nacionals o estrangeres, de l'aparició, en una entitat de crèdit o en el si d'un grup consolidable d'entitats de crèdit, d'una situació d'urgència que pugui comprometre l'estabilitat del sistema financer de qualsevol Estat membre de la Unió Europea en el qual hagin estat autoritzades entitats del grup o en el qual existeixin sucursals de l'entitat o grup afectats.

3. El Banc d'Espanya ha d'acumular dades estadístiques sobre els aspectes fonamentals de l'aplicació de la normativa d'ordenació i disciplina de les entitats de crèdit que conté aquesta Llei i divulgar periòdicament, almenys a la seva pàgina web, la informació següent relativa a l'esmentada normativa:

a) El text de les disposicions legals, reglamentàries i administratives, així com les orientacions adoptades com a autoritat responsable del control i inspecció de les entitats de crèdit i dels seus grups,

b) La manera en què s'han exercit a Espanya les opcions i potestats discrecionals permeses als estats membres per les directives de la Unió Europea relatives a la normativa esmentada,

c) Els criteris i metodologia seguits pel mateix Banc d'Espanya per revisar els acords, estratègies, procediments i mecanismes aplicats per les entitats de crèdit i els seus grups a fi de donar compliment a la normativa i per avaluar els riscos a què estan o podrien estar exposades.»

«Article desè.ter.

1. Els grups consolidables d'entitats de crèdit i les entitats de crèdit no integrades en un d'aquests grups consolidables han de fer pública, tan aviat com sigui viable, almenys amb periodicitat anual i degudament integrada en un sol document denominat "Informació amb rellevància prudencial", informació concreta sobre les dades de la seva situació financera i activitat en què el mercat i altres parts interessades puguin tenir interès amb la finalitat d'avaluar els riscos a què s'enfronten, la seva estratègia de mercat, el seu control de riscos, la seva organització interna i la seva situació per tal de

donar compliment a les exigències mínimes de recursos propis que preveu aquesta Llei.

El Banc d'Espanya ha de determinar la informació mínima que ha de ser objecte de publicació d'acord amb el paràgraf anterior. En tot cas, les entitats poden ometre les informacions que no tinguin importància relativa i, amb l'oportuna advertència, les dades que considerin reservades o confidencials; també poden determinar el mitjà, el lloc i la forma de divulgació de l'esmentat document.

Queden exclosos d'aquesta obligació els grups o entitats de crèdit individuals controlats per altres entitats de crèdit o societats financeres de cartera autoritzades o constituïdes en un altre Estat membre de la Unió Europea, excepte quan entre elles hi hagi una entitat de crèdit important, sigui d'acord amb el criteri que l'autoritat responsable de supervisió consolidada del grup hagi comunicat al Banc d'Espanya, sigui segons el criteri d'aquest últim en atenció a la seva activitat a Espanya o a la seva importància relativa dins del grup.

A aquests mateixos efectes, els grups i les entitats han d'adoptar una política formal per al compliment dels esmentats requisits de divulgació, la verificació de la suficiència i exactitud de les dades divulgades i de la freqüència de la seva divulgació, i han de disposar de procediments que permetin avaluar l'adequació de l'esmentada política.

Les mateixes obligacions de divulgació són exigibles, de forma individual o subconsolidada, a les entitats de crèdit espanyoles o estrangeres constituïdes en un altre Estat membre de la Unió Europea, filials d'entitats de crèdit espanyoles, en els casos en què el Banc d'Espanya així ho consideri en atenció a la seva activitat o importància relativa dins del grup. En cas que l'obligació afecti filials estrangeres, el Banc d'Espanya ha de remetre la resolució corresponent a l'entitat espanyola dominant, que està obligada a adoptar les mesures necessàries per donar-hi compliment efectiu.

2. Llevat que hi hagi autorització del Banc d'Espanya, la divulgació, en compliment dels requeriments mercantils o del mercat de valors, de les dades a què es refereix l'apartat 1, no eximeix de la seva integració de la forma que preveu l'esmentat apartat.

3. A les entitats obligades a divulgar la informació a què es refereix l'apartat 1, el Banc d'Espanya els pot exigir:

a) La verificació per auditors o experts independents, o per altres mitjans satisfactoris al seu judici, de les informacions que no estiguin cobertes per l'auditoria de comptes,

b) Que divulguin una o diverses de les informacions esmentades, bé de manera independent en qualsevol moment, bé amb freqüència superior a l'annual, i a que estableixin terminis màxims per a la divulgació,

c) Que utilitzin per a la divulgació mitjans i llocs diferents dels estats financers.»

Sis. L'article onzè queda redactat de la manera següent:

«1. Quan una entitat de crèdit o un grup consolidable d'entitats de crèdit no arribin als nivells mínims de recursos propis que estableix l'article sisè.1 o els addicionals que exigeixi el Banc d'Espanya de conformitat amb el que preveu l'apartat 3 següent, l'entitat, o totes i cadascuna de les entitats consolidables, han de destinar a la formació de reserves els percentatges dels seus beneficis o excedents líquids que s'estableixin per reglament, i sot-

metre a aquest efecte la seva distribució a la prèvia autorització del Banc d'Espanya.

L'autorització s'entén atorgada si transcorregut un mes des de la recepció pel Banc d'Espanya de l'oportuna sol·licitud no s'ha produït resolució expressa.

2. Les entitats de crèdit o els grups consolidables d'entitats de crèdit que vulnerin les limitacions que es puguin establir en virtut del número 3 de l'article sisè han d'adoptar, en les condicions que es determinin per reglament, les mesures necessàries per retornar al compliment de les normes infringides.

3. Amb independència del que preveuen els apartats 1, 4, 5 i 6, i amb la mateixa finalitat que preveu l'apartat 2, el Banc d'Espanya, quan una entitat de crèdit no compleixi les exigències que conté aquest títol, o altres normes d'ordenació i disciplina que determinin requeriments mínims de recursos propis o d'estructura organitzativa o de control intern adequats, pot adoptar, entre d'altres, les mesures següents:

a) Obligar les entitats de crèdit i els seus grups a mantenir recursos propis addicionals als exigits amb caràcter mínim.

El Banc d'Espanya ho ha de fer, almenys, sempre que aprecii deficiències greus en l'estructura organitzativa o en els procediments i mecanismes de control intern, incloent-hi especialment els esmentats a l'article sisè.4 de la present Llei, o sempre que determini, d'acord amb el que preveu l'article 10.bis.1.c) que els sistemes i els fons propis mantinguts a què es refereix el precepte esmentat no garanteixen una gestió i cobertura sòlides dels riscos. En els dos casos la mesura ha de ser adoptada quan el Banc d'Espanya consideri improbable que la mera aplicació d'altres mesures millori les esmentades deficiències o situacions en un termini adequat.

b) Exigir a les entitats de crèdit i els seus grups que reforcin els procediments, mecanismes i estratègies adoptats per al compliment de les exigències.

c) Exigir a les entitats de crèdit i els seus grups l'aplicació d'una política específica, bé de dotació de provisions, bé d'un altre tipus de tractament per als actius subjectes a ponderació als efectes de les exigències de capital, bé de reducció del risc inherent a les seves activitats, productes o sistemes.

d) Restringir o limitar els negocis, les operacions o la xarxa de les entitats.

4. Les caixes d'estalvis han de destinar a reserves o fons de previsió no imputables a riscos específics un 50 per cent, com a mínim, de la part dels excedents de lliure disposició que no sigui atribuïble als quotaparticipis. Aquest percentatge pot ser reduït pel Banc d'Espanya quan els recursos propis superin en més d'un terç els mínims establerts.

5. El ministre d'Economia i Hisenda, a proposta del Banc d'Espanya i prèvia consulta amb les autoritats a qui competeixi la vigilància de l'obra beneficosocial de les caixes d'estalvis, pot autoritzar, amb caràcter excepcional, l'aplicació de percentatges de dotació a reserves inferiors al que figura al número 4 anterior, o als que s'estableixin en funció del número 1 d'aquest article, quan la inversió o manteniment d'obres socials anteriorment autoritzades, pròpies o en col·laboració, no pugui ser atès amb el fons per a l'obra beneficosocial que resulti de l'aplicació dels números esmentats. En aquest cas, aquestes caixes no poden incloure en els seus pressupostos inversions en obres noves, pròpies o en col·laboració.

6. El que disposen els números 1, 2 i 3 anteriors s'entén sense perjudici de l'aplicació de les sancions que en cada cas siguin procedents segons la Llei 26/1988, de 29 de juliol, de disciplina i intervenció de les entitats de crèdit.»

Set. L'apartat 1 de l'article dotzè queda redactat de la manera següent:

«1. Quan en un grup consolidable d'entitats de crèdit hi hagi altres tipus d'entitats financeres sotmeses a requeriments específics de recursos propis, el grup ha d'assolir, als efectes de suficiència d'aquests recursos, la més alta de les magnituds següents:

a) La necessària per arribar a les exigències de recursos propis que s'estableixin d'acord amb el que preveu l'article sisè.1.

b) La suma dels requeriments de recursos propis establerts per a cada classe d'entitats integrants del grup, calculats de forma individual o subconsolidada, segons les seves normes específiques.»

Disposició transitòria primera. Règim transitori.

1. Durant el primer i el segon períodes de dotze mesos posteriors al 31 de desembre de 2007, les entitats de crèdit o els grups consolidables d'entitats de crèdit que utilitzin qualificacions internes de risc de crèdit han de mantenir recursos propis que han de ser en tot moment iguals o superiors als imports que indiquen els apartats 3 i 4 d'aquesta disposició.

2. Durant el segon període de dotze mesos posterior al 31 de desembre de 2007, les entitats de crèdit o els grups consolidables d'entitats de crèdit que utilitzin els mètodes interns de mesura de risc operacional han de mantenir recursos propis que han de ser en tot moment iguals o superiors als imports que indiquen els apartats 3 i 4.

3. Per al primer període de dotze mesos que preveu l'apartat 1, l'import dels recursos propis és el 90 per cent de l'import total dels recursos propis mínims que serien exigibles a l'entitat o grup si es manté la regulació vigent a 31 de desembre de 2007.

4. Per al segon període de dotze mesos que preveu l'apartat 1, l'import dels recursos propis és el 80 per cent de l'import total dels recursos propis mínims que serien exigibles a l'entitat o grup si es manté la regulació vigent a 31 de desembre de 2007.

5. El compliment dels requisits dels apartats 1 a 4 es basa en els imports de recursos propis totalment ajustats, de manera que reflecteixin les diferències entre el càlcul dels recursos propis d'acord amb la regulació vigent a 31 de desembre de 2007, i el càlcul dels recursos propis d'acord amb la present Llei i les seves disposicions de desplegament, diferències derivades del tractament per separat de les pèrdues esperades i de les pèrdues inesperades.

Disposició transitòria segona. Règim transitori de determinades emissions.

El que estableix l'apartat 5 de la disposició addicional segona de la Llei 13/1985, de 25 de maig, de coeficients d'inversió, recursos propis i obligacions d'informació dels intermediaris financers, quant als valors cotitzats en mercats organitzats i emesos amb càrrec a fons de titulització hipotecària, regulats per la Llei 19/1992, de 7 de juliol, sobre règim de societats i fons d'inversió immobiliària i sobre fons de titulització hipotecària, i als fons de titulització d'actius regulats per la disposició addicional cinquena de la Llei 3/1994, de 14 d'abril, per la qual s'adapta la legislació espanyola en matèria d'entitats de crèdit a la segona Directiva de coordinació bancària i s'hi introdueixen altres modificacions relatives al sistema financer, és aplicable,

igualment, a les emissions dels esmentats valors cotitzades en mercats organitzats realitzades amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei 23/2005, de 18 de novembre, de reformes en matèria tributària per a l'impuls a la productivitat.

Disposició derogatòria.

A partir de l'entrada en vigor de la present Llei queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que aquesta estableix.

Disposició final primera. *Modificació del Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny, sobre adaptació del dret vigent en matèria d'entitats de crèdit al de les Comunitats Europees.*

El Reial decret legislatiu 1298/1986, de 28 de juny, sobre adaptació del dret vigent en matèria d'entitats de crèdit al de les Comunitats Europees, queda modificat de la manera següent:

U. L'apartat 1 de l'article 6 queda redactat de la manera següent:

«1. En l'exercici de les seves funcions de supervisió i inspecció de les entitats de crèdit, el Banc d'Espanya ha de col·laborar amb les autoritats que tinguin encomanades funcions semblants en estats estrangers i pot comunicar informacions relatives a la direcció, gestió i propietat d'aquestes entitats, així com les que puguin facilitar el control de solvència d'aquestes i qualsevol altra que pugui facilitar la seva supervisió o serveixi per evitar, perseguir o sancionar conductes irregulars; igualment, pot subscriure, a aquest efecte, acords de col·laboració.

En cas que les autoritats competents no pertanyin a un altre Estat membre de la Unió Europea, el subministrament d'aquestes informacions exigeix que hi hagi reciprocitat i que les autoritats competents estiguin sotmeses a un secret professional en condicions que, com a mínim, siguin equiparables a les que estableixen les lleis espanyoles.

En cas que les autoritats competents pertanyin a un altre Estat membre de la Unió Europea, el Banc d'Espanya ha de facilitar a les interessades, per iniciativa pròpia, qualsevol informació que sigui essencial per a l'exercici de les seves tasques de supervisió, i, quan se li sol·liciti, tota informació pertinent als mateixos fins.

La informació a què es refereix el paràgraf anterior es considera essencial quan pugui influir materialment en l'avaluació de la solidesa financera d'una entitat de crèdit o d'una societat financera d'un altre Estat membre de la Unió Europea, i ha d'incloure especialment:

a) La identificació de l'estructura del grup amb filials o participades en el corresponent Estat membre, i de l'estructura accionarial de les principals entitats de crèdit d'un grup.

b) Els procediments seguits per a la recollida i verificació de la informació sol·licitada a les entitats del grup.

c) Evolucions adverses en la situació de solvència d'un grup o de les seves entitats que puguin afectar greument les seves entitats de crèdit.

d) Sancions per infraccions greus o molt greus i mesures excepcionals adoptades, en particular la sol·licitud de recursos propis addicionals d'acord amb el que preveu l'article 11.3 de la Llei 13/1985 i la imposició de limitacions a l'ús de mètodes interns de mesura del risc operacional.»

Dos. S'introdueix un nou apartat 1.bis a l'article 6, que queda redactat de la manera següent:

«1bis. El Banc d'Espanya ha de consultar les autoritats competents interessades d'un altre Estat membre de la Unió Europea, abans d'adoptar les següents decisions, quan les decisions siguin importants per a la labor de supervisió d'aquestes autoritats:

a) Les que preveu l'article 58 de la Llei 26/1988, sigui quin sigui l'abast del canvi en l'accionariat que s'hagi de resoldre en la decisió corresponent.

b) Els informes que hagi d'emetre en les operacions de fusió, escissió o qualsevol altra modificació important en l'organització o gestió d'una entitat de crèdit, i que estigui subjecta a autorització administrativa estatal o autonòmica.

c) Les propostes de sanció per infraccions molt greus d'acord amb el que preveu la Llei 26/1988, o les sancions per infraccions greus que comportin amonestació pública o inhabilitació d'administradors o directius.

d) Les d'intervenció i substitució que recullen els articles 31 a 37 de la Llei 26/1988.

e) La sol·licitud de recursos propis addicionals d'acord amb el que preveu l'article 11.3 de la Llei 13/1985 i la imposició de limitacions a l'ús de mètodes interns de mesura del risc operacional.

No obstant això, en els casos que indiquen les lletres c), d), e) sempre s'ha de consultar l'autoritat de la Unió Europea responsable de la supervisió consolidada del grup eventualment afectat.

En qualsevol cas, el Banc d'Espanya pot no portar a terme la consulta esmentada en el paràgraf anterior en casos d'urgència, o quan entengui que la consulta pot comprometre l'eficàcia de les pròpies decisions. En aquests casos ha d'informar sense demora les autoritats interessades de la decisió final adoptada.»

Disposició final segona. *Modificació de la Llei 26/1988, de 29 de juliol, de disciplina i intervenció de les entitats de crèdit.*

La Llei 26/1988, de 29 de juliol, de disciplina i intervenció de les entitats de crèdit, queda modificada de la manera següent:

U. Els apartats c) i n) de l'article 4 queden redactats de la manera següent:

«c) Incórrer les entitats de crèdit o el grup consolidat o el conglomerat financer a què pertanyin en insuficient cobertura dels requeriments de recursos propis mínims, quan aquests se situïn per sota del 80 per cent del mínim establert per reglament en funció dels riscos assumits, o per sota del mateix percentatge dels requeriments de recursos propis exigits, si s'escau, pel Banc d'Espanya a una entitat determinada, i mantenir-se en aquesta situació per un període, almenys, de sis mesos.»

«n) Presentar l'entitat de crèdit, o el grup consolidable o conglomerat financer a què pertanyi, deficiències en la seva estructura organitzativa, en els seus mecanismes de control intern o en els seus procediments administratius i comptables, inclosos els relatius a la gestió i control dels riscos, quan les deficiències posin en perill la solvència o viabilitat de l'entitat o la del grup consolidable o conglomerat financer a què pertanyi.»

Dos. S'introdueixen dos nous apartats a l'article 4, que queden redactats de la manera següent:

«ñ) L'incompliment de les polítiques específiques que, amb caràcter particular, hagin estat exigides pel Banc d'Espanya a una entitat determinada en matèria de provisions, tractament d'actius o reducció del risc inherent a les seves activitats, productes o sistemes, quan les esmentades polítiques no s'hagin adoptat en el termini i les condicions que fixa a l'efecte el Banc d'Espanya i l'incompliment posi en perill la solvència o viabilitat de l'entitat.»

«o) L'incompliment de les restriccions o limitacions imposades pel Banc d'Espanya respecte dels negocis, les operacions o la xarxa d'una determinada entitat.»

Tres. Els apartats h) i r) de l'article 5 queden redactats de la manera següent:

«h) Incórrer les entitats de crèdit, o el grup consolidable o conglomerat financer a què pertanyin, en insuficient cobertura dels requeriments de recursos propis mínims establerts per reglament o exigits, si s'escau, pel Banc d'Espanya a una entitat determinada, i mantenir-se en aquesta situació per un període, almenys, de sis mesos, sempre que això no constitueixi una infracció molt greu d'acord amb el que disposa l'article anterior.»

«r) Presentar l'entitat de crèdit, o el grup consolidable o conglomerat financer a què pertanyi, deficiències en la seva estructura organitzativa, en els seus mecanismes de control intern o en els seus procediments administratius i comptables, inclosos els relatius a la gestió i control dels riscos, una vegada hagi transcorregut el termini concedit perquè les solucionin les autoritats competents, i sempre que això no constitueixi infracció molt greu d'acord amb el que preveu l'article anterior.»

Quatre. S'introdueixen dos nous apartats a l'article 5, que queden redactats de la manera següent:

«u) L'incompliment de l'obligació de fer pública la informació a què es refereix l'article desè.ter.1 de la Llei 13/1985, així com la publicació d'aquesta informació amb omissions o dades falses, enganyoses o no veraces.»

«v) L'incompliment de les polítiques específiques que, amb caràcter particular, hagin estat exigides pel Banc d'Espanya a una entitat determinada en matèria de provisions, tractament d'actius o reducció del risc inherent a les seves activitats, productes o sistemes, quan les aquestes polítiques no s'hagin adoptat en el termini fixat a l'efecte pel Banc d'Espanya i l'incompliment no sigui constitutiu d'infracció molt greu de conformitat amb el que disposa l'article anterior.»

Cinc. S'introdueix un nou apartat 1bis a l'article 30 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1bis. Les entitats de crèdit i els grups consolidables d'entitats de crèdit han de disposar, en condicions proporcionades al caràcter, escala i complexitat de les seves activitats, d'una estructura organitzativa adequada, amb línies de responsabilitat ben definides, transparents i coherents, així com de procediments eficaços d'identificació, gestió, control i comunicació dels riscos a què estiguin o puguin estar exposats, juntament amb mecanismes adequats de control intern, inclosos procediments administratius i comptables sòlids.

Com a part d'aquests procediments de govern i estructura organitzativa, les entitats de crèdit i grups consolidables d'entitats de crèdit que prestin serveis d'inversió han de respectar els requisits d'organitza-

ció interna que recull l'apartat 2 de l'article 70.ter de la Llei 24/1988, de 28 de juliol, del mercat de valors, amb les especificacions que es determinin per reglament.

L'adopció d'aquestes mesures s'entén sense perjudici de la necessitat de definir i aplicar aquelles altres polítiques i procediments d'organització que, en relació específica amb la prestació de serveis d'inversió, siguin exigibles a les esmentades entitats en aplicació de la normativa específica del mercat de valors.»

Sis. L'apartat 4 de l'article 43 queda redactat de la manera següent:

«4. L'autorització per a la creació d'una entitat de crèdit es denega quan aquesta no tingui el capital mínim requerit; una estructura organitzativa adequada; una bona organització administrativa i comptable o procediments de control intern adequats, tot això en els termes que preveu l'article 30.bis.1.bis, que garanteixin la gestió sana i prudent de l'entitat; o quan els seus administradors i directius, o els de la seva entitat dominant, quan existeixi, no tinguin l'honorabilitat comercial i professional requerida, o quan incompleixi la resta de requisits que s'estableixin per reglament per exercir l'activitat bancària.»

Set. S'introdueix un nou apartat 1 bis a l'article 43 bis, que queda redactat de la manera següent:

«Per a l'exercici adequat de les seves funcions de supervisió, tant de les esmentades en l'apartat anterior, com de qualssevol altres que li encomanin les lleis, el Banc d'Espanya pot sol·licitar a les entitats i persones subjectes a la seva supervisió d'acord amb la normativa aplicable totes les informacions que siguin necessàries per comprovar el compliment de la normativa d'ordenació i disciplina a què aquelles estiguin obligades.

Amb la finalitat que el Banc d'Espanya pugui obtenir les dites informacions, o confirmar-ne la veracitat, les entitats i persones esmentades queden obligades a posar a disposició del Banc tots els llibres, registres i documents que consideri necessaris, inclosos els programes informàtics, fitxers i bases de dades, sigui quin sigui el seu suport físic o virtual.»

Disposició final tercera. *Caràcter bàsic.*

Aquesta Llei té el caràcter de legislació bàsica, de conformitat amb el que disposen les regles 11a i 13a de l'article 149.1 de la Constitució.

Disposició final quarta. *Habilitació normativa.*

S'habilita el Govern per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament, l'execució i el compliment del que preveu aquesta Llei.

Disposició final cinquena. *Incorporació de dret de la Unió Europea.*

Mitjançant aquesta Llei s'incorpora parcialment al dret espanyol la Directiva 2006/48/CE, del Parlament Europeu i del Consell, de 14 de juny de 2006, relativa a l'accés a l'activitat de les entitats de crèdit i al seu exercici (refosa).

Disposició final sisena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor el dia 1 de gener de 2008. El que disposa l'apartat 2 de l'article desè.bis de la Llei 13/1985, en la redacció que en fa l'apartat cinc de l'article

únic d'aquesta Llei, entra en vigor el mateix dia de la publicació d'aquesta Llei en el «Butlletí Oficial de l'Estat» i es pot aplicar respecte de les sol·licituds que assenyala la lletra c) de l'esmentat apartat que hagi rebut el Banc d'Espanya en una data anterior a l'entrada en vigor de l'esmentada disposició.

El que estableix la disposició transitòria segona té efectes a partir de l'endemà de la publicació d'aquesta Llei en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,
Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 16 de novembre de 2007.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

19814 *LLEI 37/2007, de 16 de novembre, sobre reutilització de la informació del sector públic. («BOE» 276, de 17-11-2007.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

La informació generada des de les instàncies públiques, amb la potencialitat que el desenvolupament de la societat de la informació li atorga, té un gran interès per a les empreses a l'hora d'operar en els seus àmbits d'actuació, contribuir al creixement econòmic i a la creació d'ocupació, i per als ciutadans com a element de transparència i guia per a la participació democràtica. Recollint les dues aspiracions la Directiva 2003/98/CE, de 17 de novembre de 2003, del Parlament Europeu i del Consell relativa a la reutilització de la informació del sector públic, es va adoptar amb la finalitat d'explotar el potencial d'informació del sector públic i superar les barreres d'un mercat europeu fragmentat establint uns criteris homogenis, sobre la base de condicions equitatives, proporcionades i no discriminatòries per al tractament de la informació susceptible de ser reutilitzada per persones físiques o jurídiques.

Les diverses administracions i organismes del sector públic recullen, produeixen, reproduïxen i difonen documents per portar a terme la missió de servei públic que tenen encomanada. Tal com expressa la Directiva 2003/98/CE, la utilització d'aquests documents per altres motius, ja sigui amb fins comercials o no comercials, constitueix una reutilització. D'una banda, es persegueix harmonitzar l'exploració de la informació en el sector públic, en especial la informació en suport digital recopilada pels seus diferents organismes relativa a nombrosos àmbits d'interès com són la informació social, econòmica, jurídica, geogràfica, meteorològica, turística, sobre empreses, patents i educació, etc., per tal de facilitar la creació de productes i serveis d'informació basats en documents del sector públic, i reforçar l'eficàcia de l'ús transfronterer d'aquests documents per part dels ciutadans i de les empreses privades perquè ofereixin productes i serveis d'informació de valor

afegit. D'altra banda, la publicitat de tots els documents de lliure disposició que estan en poder del sector públic referents no només als procediments polítics, sinó també als judicials, econòmics i administratius, és un instrument essencial per a l'exercici del dret al coneixement, que constitueix un principi bàsic de la democràcia.

Aquests objectius són els que persegueix aquesta Llei, la qual, mitjançant la incorporació al nostre ordenament jurídic de la Directiva 2003/98/CE i prenent com a punt de partida el tractament divers que les administracions i els organismes del sector públic han atorgat a l'exploració de la informació, disposa un marc general mínim per a les condicions de reutilització dels documents del sector públic que aculli les diferents modalitats que es poden adoptar i que dimanen de l'heterogeneïtat de la informació mateixa. En conseqüència, es preveu que siguin les administracions i els organismes del sector públic els que decideixin autoritzar o no autoritzar la reutilització dels documents o categories de documents que han conservat amb fins comercials o no comercials. Així mateix, es pretén promoure la posada a disposició dels documents per mitjans electrònics, i així propiciar el desenvolupament de la societat de la informació.

La Llei té uns contorns específics que la delimiten del règim general d'accés que preveuen l'article 105.b) de la Constitució espanyola i el seu desplegament legislatiu, representat en essència per la Llei 30/1992, de 26 de novembre, del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú. En aquest sentit és necessari precisar que no es modifica el règim d'accés als documents administratius consagrat en el nostre ordenament jurídic, sinó que s'aporta un valor afegit al dret d'accés, i es preveu el marc de regulació bàsic per a l'exploració de la informació que està en poder del sector públic, en un marc de lliure competència, que regula les condicions mínimes a les quals s'ha d'acollir un segon nivell de tractament de la informació que es genera des de les instàncies públiques.

En el títol I de la Llei s'hi preveu l'àmbit subjectiu d'aplicació, que s'estén a les administracions i els organismes del sector públic en el sentit que defineix l'article 2, de conformitat amb la delimitació feta en la normativa de contractació del sector públic. Des de la perspectiva de la seva aplicació objectiva, la Llei preveu una definició genèrica del terme document, d'acord amb l'evolució de la societat de la informació, que engloba totes les formes de representació d'actes, fets o informació, i qualsevol recopilació d'aquests, independentment del suport (escrit en paper, emmagatzemat en format electrònic o com a gravació sonora, visual o audiovisual) conservats per les administracions i els organismes del sector públic, i inclou una delimitació negativa de l'àmbit d'aplicació, enumerant els documents o les categories de documents que no n'estan afectats, atenent diversos criteris. En aquest punt cal precisar que la Llei no s'aplica als documents sotmesos a drets de propietat intel·lectual o industrial (com ara les patents, els dissenys i les marques registrades) especialment per part de tercers. Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per drets de propietat intel·lectual els drets d'autor i drets afins, les formes de protecció «sui generis» incloses. En aquest sentit, la Llei tampoc afecta l'existència de drets de propietat intel·lectual de les administracions i els organismes del sector públic, ni restringeix de cap manera l'exercici d'aquests drets fora dels límits que estableix l'articulat. Les obligacions imposades per aquesta Llei només s'han d'aplicar en la mesura que siguin compatibles amb les disposicions dels acords internacionals sobre protecció dels drets de propietat intel·lectual, en particular el Conveni de Berna per a la protecció de les obres literàries i artístiques (Conveni de Berna) i l'Acord sobre aspectes dels drets de propietat intel·